Ч. 22 (10.990). Львів, неділя 30. січня 1927. Pocztowa opłata zastąpiona ryczałtem. Рік XLV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОПУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10. II. пов. — Конто почт. щадн. 143.322. — Адреса для телеграм: „Діло“, Львів. — Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол. За границею: В Америці 1 доляр, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 леїв, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

В справі оголошень звертатися до адміністрації.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

„Санація“ і деправація.

Львів, 29. січня 1927.

В нинішніх обставинах польської дійсности помічаємо два знаменні явища: урядову „політичну санацію“ з одного і цілковиту моральну деправацію великої частини польської суспільности з другого боку. Оба ті процеси відбуваються рівнорядно. Доповнюючи себе взаімно, оба вони кидають оригінальне світло на нинішню польську дійсність.

На цілій території корінної Польщі шириться в застрашаючий спосіб бандитизм і розбишацтво. Воно змагається з дня на день і широкою хвилею заливає польські міста і села. Газетні хроніки переповнені найдивовижнішими, деколи неправдоподібними відомостями про висококваліфіковані вломи, підкопи, розбої і т. п. Репортери польської, передовсім бульварної, преси знемагають, їм недостає вже сил, недостає й стилістичних засобів для малювання тих „плюсів“ теперішньої польської дійсности. А вони їх малюють — треба признати — майстерно і з насолодою. Та з далеко більшою насолодою читає про всі ті насильства і злочини польська напів-інтелігентна, а то й т. зв. інтелігентна публика. В добі „політичної санації“, у самому процесі її „розвитку“ рівнорядно і непомірно росте моральна деправація. А її наслідки дають „духовий“ корм зденервованій публиці, подразнюють її фантазію та дають навіть товчок до все новіших і новіших подвигів у ділянці кримінальних злочинів.

Та слід ствердити, що ця хвиля злочинства не обмежується виключно до етнографічно польської території, бо ось останніми часами почала поліційна хроніка нотувати ті самі прояви моральної деправації з осередках помітнішого скупчення польського населення і на нашій землі, тобто по містах. На перше місце вибивається Львів. Останніми днями занотували ми у Львові цілий ряд вломів, крадіжок, а то й грабункових нападів. Спокійний громадянин, виходячи на заняття, не має тепер певности, чи верне здоровий „цілий“ додому, або чи застане непорушеним своє помешкання. Щож роблять, чим займаються органи публичного безпеченства — питає вже навіть польська преса! Одначе на поставлене питання вона, очевидно, відповіди не дає і вдає, що не може її найти.

Нам на це питання відповісти легко. І то тим легше, коли приглянутися докладніше процесові „політичної санації“, яку тепер переводять, коли розшифрувати засоби та форми, якими двигають вперед „санаційний“ процес теперішні правителі Польщі. На білоруській території ще не тільки не припинилися переслідування та арешти білоруських діячів, ще не тільки не закінчилася справа арештованих білоруських послів, що найшла свій сумний епільоґ у польському соймі, але навпаки, там арештами та розгромом білоруської організації „санаційні“ процеси щойно почалися. Там рани на організмі білоруського народу щойно починають ятритися, щойно починають кривавити і нема ніяких виглядів на те, щоби їх скоро можна було лікувати. Та тут слід замітити, що гарт поневолених усе відбувався через рани і кров. У кривавих ранах найкраще гартуються всі покривджені, великі маси білоруського народу. І не тільки білоруського, бо в них гартуються найкраще всі поневолені.

Слідом за проявом активности польських поліційних „санаторів“ на півночі проявилася не менша ініціятива їх професійних товаришів і на полудні, тобто на нашій території. Хроніка останніх днів записала цілий ряд ревізій та арештів серед українців у Львові і на провінції. Ревізії сипливають на нічим неповинних та незамітних громадян українців. Слідкуючи за ними ніяк не можна доглупатися, який це підозрілий і до того небезпечний для Польщі звязок міг істнувати між тими людьми і домами у Львові та на провінції, на котрих спала благодать ревізій. Те саме відноситься і до арештованих осіб. Всі ці нові прояви „санації“ на наших землях можна собі пояснити хіба тим, що рецедива переслідувань на наших землях необхідна для польських органів безпеченства, як вода для риби. Без них вони не малиб права на істнування, не моглиб оправдати своєї „спасенної“ для Польщі місії. До того слід підкреслити, що остання нагінка на українців приняла дивоглядні форми унешкідливлювання безпартійних діячів на ділянці фізичного виховання, вільних від усякої політики з одного боку, і здеклярованих вправді, але скромних націоналістів, що виконували муравлину, незамітну, культурну роботу, а поза неї ніколи не сягали з другого боку.

Ці нові факти репресійної рецедиви, що проявилася останніми днями і на нашій землі, дають вичерпуючу відповідь на поставлене в горі питання. За „політичною санацією“ не можуть цілі легіони поліції дати ніякого стриму бандитизмові, вломництву, насильствам і іншим високо-кваліфікованим кримінальним злочинам. Просто не можуть, бо це їм, зрештою, навіть мало цікаве, чи безпеченство спокійних громадян, чи загарантоване конституцією право на забезпеку життя та майна тих громадян буде збережене чи ні. Головна ціль істнування легіонів поліції в тому, щоби вишукувати та творити щораз то нові „змови“ роздмухувати неістнуючі небезпеки до пекельних розмірів, ну і в слід за тим „санувати“ відносини, унешкідливлювати „вивротовий“ елемент та підкладати все нові і нові міни під Польщу. Направду правдива „санація“. Ясно, що при такій „санації“ не може бути ніякого стриму бандитизмові, не може бути і мови про частинне бодай припинення тої моральної деправації, що з дня на день немов гангрена чим раз глибше відається у польський суспільний організм і ширить у ньому спустошення.

Англія й Німеччина.

Французько-німецьке замирення і наша справа.

(Від власного кореспондента.)

Париж, 24. січня 1927.

I.

Про суперечки між Францією й Німеччиною всі воробці цвірінькають по дахах; вони не закриті навіть для очей — гріх сказати б, що дуже ясновидючих — нашої „дипльоматії“, будь вона на польсько волоськім жолді (варшавські недобитки отаманщини), чи на більшовицьких ласках (берлінські недогризки нашої „диктатури“). Для воробчиків цих німецько-французький спір — поперше ключ розуміння всього, що діється тепер у міжнародній політиці Західної Европи й Европи цілої, а по друге — тривкий, підставовий факт европейського міждержавного життя, підставовий і тривкий на віки вічні.

Остання думка просто неправдива; перша з кождим днем менше правдива — правдива була вона в повній мірі тільки в найперших роках після війни.

Хто-б на таких перестарілих поглядах і гіпотезах будував своє розуміння того, що твориться вже й у наших днях у заграничній ділянці, той рискував би не знайти змислу в тому, що діється на наших-же очах. А якби з таких помилкових преміс виводила собі практичні вказівки українська політична практика, то результат її був би перш[illegible] й неминуче один: удар носом, а чого доброго, то й чолом, об мур фактів.

Щось так, як об факти, нами не передбачені і нами вперто виключувані, розбилися наші абсолютні австро німецькі концепції воєнного часу. Або й так, як у сліпій вулиці загрузла несуразна й безтолкова наша диктаторська політика 1919—21 років...

II.

Нема сумніву: справжніми, підставовими і тривкими суперечностями не тільки в Европі, а на цілій земній кулі, є *суперечности англійсько-німецькі*. Це дійсні, глибокі і тверді антагонізми; це справдішні зразки боротьб за життя між двома породами в людських джунглях. Французько німецький спір — покажемо це в найближчих дописах — сьогодні вже малю що більше понад суперечку чуттєву й інтелектуальну, яка по природі своїй і по традиціям своїм усе ще розпутує словесні бурі. Та коли конфлікт духової натури викликує сварки, словесні й письменні, то з противенств матеріяльної породи виязуються бійки. А саме матеріяльні противенства, доброю волею і найкращими спробами невтихомирими, кидають одну проти одної дві політики промисловому вивозові — німецьку й англійську, себто розжиряють проти себе взаїмно імперіялізм німецький і імперіялізм англійський.

Англійсько-німецькі противенства, такі гострі перед війною, зовсім ізчезли були в перших роках після війни. Раз тому, що війна перекинула була суперечности між цими народами з площини господарської на площину пристрастну, а на площині цій німецький дух змагався з англійським менше грімко. Далі тому, що захопив би німецькі кольонії і воєнну й торговельну фльоту, Англія уявляла собі, що вже раз на все позбулася німецької небезпеки й німецького суперництва. Враження те було в Англії таке сильне, що льондонський кабінет пустився був підпирати підєм Німеччини проти Франції.

Одначе все минуще на цім Божім світі; а англійська протекція над Німеччиною показалась більш минущою ніж хто небудь і припускав ще тому чотири-пять років.

III.

Німеччина піднялась зі страшенного занепаду морального і матеріяльного скорше й основніше, ніж припускав був не тільки скромний автор цих стрічок, а й безмірно кращі від нас обсерватори европейських процесів.

Тратячи торговельну фльоту, Німеччина знайшла нагоду збудувати собі фльоту новіську, найбільш новітню серед фльот світа. Тратячи своє національне майно, Німеччина мусіла відбудувати собі майно свіже і здорове; її капітали швидкою ходою простують до реконструкції, тай незабаром позволять їй відновити свої інтереси на сто кінцях світу. Вже нині німецька марка гордо стоїть серед нечисленних золотих валют Европи. Накормившися американськими кредитами, Німеччина незабаром сама даватиме кредити слабшим. Нема сумніву, що незабаром кружлятиме довкола Німеччини клієнтеля держав, побитих кульгаючими фінансами. Франція, забираючи Німеччині її зужитий залізничий матеріял, присилувала її надбати собі матеріял новий і ліпший.

Словом, нема в сьогочасній Европі країни з новітнішим і дошліфнішим промисловим знаряддям (фабриками, машинами, лучбами і т. ін.) як Німеччина.

До тогож життєва стопа (платні й вимоги) німецького робітника значно нижча від традиційно високого Standard-у робітника англійського — що своєю чергою не може не відбиватися на ціні німецьких виробів у порівнанні з цінами англійських.

IV.

В порівнанні з цими надбаннями нової Німеччини, Англія з кождим днем слабне. Її промисловий матеріял відсталий, її методи старосвітські. Угольна кріза там не припадок, а стан, хронічна недуга. Без напруженого вивозу промислових виробів на світові ринки і без рівно інтензивного ввозу сирих матеріялів Англія — перепромисловлена

— жити не може. Але й Німеччина — те саме. Натомість ринки збуту для обох суперників після війни страшенно затіснилися. Відпала Америка і Японія, які збудували собі в часі війни свій великий промисл; відпала Росія якої народи прирули в перв сну господарку і, винуджені й виснажені пануючою господарсько-суспільною системою, майже не числяться як консументи. На затісненім світі приходиться перепромисловленій Німеччині й Англії жергися за ринки, за консументів і продуцентів, за кожний кусник хліба.

Англія силкується рятуватися, перетворюючи давну імперію в нову широку економічну систему, саму собі вистарчаючу; могучим знаряддом служить їй найдосвідніша в світі, найкраще зорганізована і найзручніша велика банковість англійська. А Німеччина спровола реорганізує російську, українську й сибірську промисловість, так мріє про европейський континентальний звязок митовий, без Англії і проти Америки.

V.

Де тільки може, англійська дипльоматія наших днів силкується кидати колоди під німецькі пляни: в Парижі, у Варшаві, то що. Візита В. Стіда у Варшаві, діяльність п. Мілєра, ще дещо інше — все те має своє джерело в протинімецьких заходах Англії в ще вищій степені, ніж в заходах протирадянських. Щож тоді думати українському громадянинові з цього чи того берега Збруча? Річ певна: ніякої не то неприязни, а навіть найменшої неохоти проти Англії у нас немає; навпаки, ми їй навіть вдячні за деяку поміч, яку вона нам давала в справі Галичини на мировій конференції і трохи потім. До того ж ми повні подиву для англійського політичного розуму, політичної послідовности й завзятости в змаганні до поставлених цілей. Але — amicus Plato. Нодин шануючий своє національне достоїнство український не може забувати, що шлях до Соборної України і до перерисування карти Східної Европи йде єдино тільки етапами через о-конечне німецько-французьке замирення, далі й подруження, доповнене відновою тривких, дружних, союзницьких взаємин зі східно-европейським звязком держав, який — покищо бодай — виступає у формі С. С. Р. Р.

Все інше — каїнові почини.

В. Левицький.

Національний Музей у 1926 році.

2. Дві виставки. Видавництва і їх труднощі.

Робота біля збірок Національного Музею обнимала крім консерваційно-інвентарної ще й обслідування одноцільних частин з огляду на потреби виставок і опису. І так в 10-ліття смерти Франка приготовлено по можливости повну виставу творів і писань покійного в часовому порядку, що виповнили у трьох кімнатах у 350 назвах 36 м². Відчинено цю виставку 28 мая (у приявні чотирьох студентів і двох громадян!) оглядом творчости поета-громадянина. Зачинено цю виставу 17. червня у приявні сорокового її гостя. Для справи музею ця вистава, після Шевченківських 1914 і 1921 р., була джерелом дуже важних помічень, а саме: цього рода вистави є скорше потрібні для музейної книгозбирацької братії, як для широкої суспільности. Тож не могла стягнути видців у даних умовинах вистава творів поета, писань публіциста і дослідів ученого. Зате музей мав нагоду доповнити свої „Франкіяна“, а його службовики мали змогу — поза годинами музейної праці скласти статті про Франка: „Суспільне тло творчости Івана Франка“ (Свєнціцький) і „Часовий показчик творчости Франка-поета (Кравців Б. і Огримович С.).

Рівнож незамітно пройшла для української суспільности участь видавництва Національного Музею у бібліольогічній виставці в Празі в часі червневого зїзду книгознавців, хоча у празьких часописах були похвальні замітки і вислови про них. Кошт цієї вистави з висланням матеріялом і порторіями виніс кругло 250 зол.

Матеріяльно не оплатилася й 4-а виставка ГДУМ, до якої управа доложила готівкою роботу 3-ох людей протягом одного місяця (а два тижні перед виставою і два тижні після вистави). Морально була ця вистава вповні вдачною, бо: дала змогу найбільшому числу (377) видців перебувати протягом одного місяця в Національному Музеєві, коли за весь рік було їх 987 з вплатою 240 зол.

З мистецького боку вистава ця дала змогу на невеликому числі виставлених предметів оглянути дійсно гарні зразки нашого мистецтва, як графіки Лісовського, етнографічні типи бойків Кострика, барвні деревориги Олени Кульчицької, килим Ольги Кульчицької, образи Холодного, Заяця, Томасевича, Мегика, графіки Крушельницького, деревориги Обала, офорти Харкова, карикатури Сорохтея, „візантики“ п-ні Музикової, плоскорізьби Коверка, архітектурні проекти Льва Левинського, Р. Грицая і С. Тимошенка.

Протягом більше як пів року приготовлялася вистава вишивок збірки Бачинських зі Стрия. Розложення усього матеріялу по місцевостям і повітам, нашиття 1100 вишивок на картони, катальогізація і значення техніки — все те було завданням Ірини Гургулівни. В найближчому часі буде складена стаття на основі, між іншим, дуже цінних записів зо слів швекинь обоїх збирачів про техніку вишивок, що вийде в катальоґ-провідник по цій виставі весною 1927 р.

У звязку з видавництвом була осібна праця по вибору ікон для знимок, яких виконано 150 і рукописів XVII. в. для перерисівки тих заставок і букв, що їх годі з ріжних причин фотографувати. Праця над галицькою іконописею XV.—XVI. в. вже настільки підготовлена, що в маю можна очікувати появи книжки.

Зрешток для задуманого періодичного видавництва після припинення „Старої України“, яку мала продовжувати у новому виданні Управа Музею, були приготовані статті, загальні й спеціяльні, з належними до них рисунками. Частина цих праць появиться вже внедовзі, як зразок особлившого дослідного напряму, в який входить музей і який слід буде дальше розвивати через належно вишколених співробітників. Загальная праця вийде у відповіднім виді осібною книжкою.

На всі отсі починання бюджет не передбачував коштів, тому й довелося відмовитися від музейного місячника, тимпаче, що досвіди на українських місячниках у Польщі виявляють хіба сліди слабости від недоплати, як буйної сили від передплати. Управа Музею мусіла стати на твердій основі реального попиту на книжку музейного видання. Двістипятьдесять сталих покупців не в силі окупити щомісячника — навіть при безплатній праці авторів. Безплатна праця не може запевнити належного рівня якости, а тим паче постачання матеріялу на означений час. До того ж добрий автор буває такий перетяжений своєю щоденною працею умовою і на хліб насущний, що від нього годі сподіватися чогонебудь безплатно. Коли ж виплачувати гонорар нарівні з найдешевшою ціною друкарні, дати добрий папір і не жалувати необхідних клиш, бо про мистецтво і культуру годі давати книжку без видимого образу, то книжка при звичайному накладові 600 примірників

вийде непомірно дорогою і мало доступною для широкої суспільности. Була тут вказана особливша осторожність тим більше, що Музей веде своє наукове видавництво на короткотермінові позички, які доводиться зачисляти відсотки.

В виду цього Управа Музею старалася за поширення своїх видань висилкою за границю і визначним представникам української суспільности. Цим шляхом осягнула вона готівки 350 долярів і 150 дол. допомоги (Обєднання і Український Національний Союз у Філядельфії по 50 дол., „Дністер“ 22 дол. і дрібними 28 дол.), себто одну третину належного, що все пішло на зачаті нові видання наукові. Окремо вела вона ще виплату на рахунок осібної праці про „Святий Юр у Львові“, але, на жаль, без успіху, який був дуже точно забезпечений прирeченням автора майбутнього твору, зложеним в умові. Це вже друга з черги дуже болюча для Музею — бо високо дорога інтерпретація мистецько-видавнича. З давніших часів у музейному архіві бережеться ще кілька таких дуже дорогих мистецьких умов, які по сьогоднішній день не були виконані їх авторами супроти Основника Національного Музею, себто нині супроти вишої національної установи. З огляду на ці досвіди — в будуччині Управа Музею обмежиться тільки до готових предметів, до яких вона відповідно до їх якости і пригідности для цілей Музею постарається завсіди заняти належне становище. Платити дорогі гроші за потенції, навіть найкращі — в дану хвилину тяжкої боротьби за істнування годі. Особливо коли сам Музей не має ані суспільних, ні державних, ані національних допомог, а терпить браком місця.

І. Свєнціцький,
директор Нац. Музею.

ОСВАЛЬД БУРГАРДТ.

Екзотика й утоп'я

в німецькому романі. *)

(Продовження.)

Минають віки, в середині XXVI. сторіччя виникає теорія масового ідеалу, теорія знищення індивідуума. В інтересах загалу індивідуальне життя починає вважатися за злочин; людськість мусить скласти щось подібне до кольонії коралів, системи атомів і жити спільним життям. Грізний ураган нових винаходів знов знищує цілі галузі промисловости, утворює величезні маси безробітних і веде до нового переселення народів. Кидається гасло: „геть нові винаходи“. У XXVI. сторіччі винайдено штучне живлення, яке довгий час тримається в секреті, бо влада боїться нових заколотів, до яких це може спричинитися. І справді, пекарні, бойні, зелені, засіяні збіжжям, поля, отари скота, сільсько-господарські машини, — все це в один день стало зайвим, непотрібним, пережитком старих епох. У великій лябораторії Мекки в Единбурзі винайдено було препарати штучного живлення. На це покладено десятиріччя упертої лябораторної праці, експеримент в і жахливої вівісекції людей. Поля, млини, запаси пашні, — усе це тепер знищує юрба, як непотрібне.

Виснажена земля спочиває. Покинуті ниви й пасовиска вкриваються квітами, травами і заростають непотрібним зіллям. Людські маси ринули у міста, які ще мінлише беруть їх у свої залізні лабети. Іде спеціялізація окремих міст. Виникають міста з виключно шкляним, мануфактурним і харчовим виробництвом. Гинуть кольосальні апарати й машини, бо на зміну їм прийшли винаходи дрібних розмірів: страшні невеличкі пляшки, де скупчено запаси незмірної енергії. Тріюмфального походу машини вже ніяка сила не може спинити. Тоді починається велика Уральська війна, війна між Сходом та Заходом: у небі маячить плетево дивного проміння, мотори в повітрі спиняються, літаки, мов ті мухи, безсильно виснуть в електричному павутинні. За Уральською війною ідуть роки летаргії, епідемія самогубств, знищення оборонних систем і лябораторій, утворення містичних сект. Европа, ріжнена від штучного живлення, іде назустріч свойому занепадові; негри, індійці з огидою інстинктивно відмежуються від неї. У Німеччині влада над краіною переходить до деспотів, які називають себе конзулями. Один із них, узурпатор Мардук, захопивши верховну владу, ставить необмежено краіною. Ось для зразка один із його експериментів над людьми: попрацювавши довгий час в лябораторіях, де вивчалися властивости рослинної і тваринної тканини, він насаджує молодий ліс, куди заганяє кільки десятків людей. Ліс на очах росте, шириться, розкидає галуззя, чути тріскотіння кипіння соків, що перебігають віттями; ліс густішає, галуззям оплітає людей, стискає їх стовбурами, душить, заливає клейкою смолою, і врешті — одна маса з людей і дерев, живий ліс; дерева зростаються, — суцільна стіна, мур, де нема ні входу, ні виходу.

Після Уральської війни великий союз держав розпався, запанувала тиранія, орди повстанців і озвірілих бандитів блукають по території Европи. Людськість знов повернулась до варварських звичаїв, до простої праці. Усі змагання Льондону навести порядок і утворити нову спілку народів не дали наслідків. Знов виникають нові забобони, нові релігії. Нові пророки, шаманни закликають знищити міста, заводи, що фабрикують штучне живлення, і повернутися до природи. Люди відмовляються давати свою робочу силу. Агітатори блукають по світу й закликають людей до вільного дикунського життя серед лісів. Свій початок цей рух бере в Америці. Тоді в Льондонському сенаті виникає думка дати нову мету зайвій енергії мас, знайти для них нові території. Так виникає проєкт звільнити від льоду Гренляндію. Інженери і фізики розроблюють цей плян. Улаштовується величезна експедиція. Звільнення від льоду має провадитись хемічними засобами за допомогою нової речовини турмаліну, що розвиває надзвичайно богато тепла.

„Із нетрів земних вийшли розжевреними істоти: кремнева кислота, магній, алюміній, кисень, але їх скула темна первісна сила холоду“. Це звучить мов ті легенди, що їх складали давні грецькі фільософи про хаос і боротьбу тепла з холодом. Автор описує, як діє турмалін:

„Снопи полумінни, з метр завдовжки, спочатку білі, червонаві спіралями вибуховували догори і раптом падали, стікаючи донизу. Весь неосяжний простір острова перекритий був тонким струмистим шаром вогню. Світло ледви прорізувало бензолійні хмари; шпилі гір ледви-ледви блимали. І ось під розкинутою турмаліновою шалю почали згинатися платівки, вони топились від жару: метр за метром, догори й донизу, поглиблювалась світова яма, жар змішявся. Раптом високо вибухнула пломіниста хвиля, покотилась від моря до моря, по горах і долинах, вироста стала муром. Газові хмари розірвали, рожеві хмари затьмарились. Гіганський гром ударив зону світла. У рожевому повітрі замаячила блискавиця (ст. 4.).

Темні, закрижанілі нетрі землі знов відчувають на собі вплив первісної прадавньої сили, теплової енергії; вони її пізнають, бо знали ще в перші дні творіння, ті дні, коли земля була ще незгуслою масою лави. Щоби змалювати як це пізнавання, це прокидання і це її побачення крижаної землі, це її ... Дебак живтворчим вогнем, що ... цілу низку порівнянь, ... ють широкістю свого ... розмаху.

(Продовження буде.)

НАДІСЛАНЕ.

За надіслане Редакція не відповідає.

В справі арештованих послів.

Комунікат Української Парляментарної Репрезентації.

Дня 14. січня н. р. польська влада арештувала у Вильні послів „Білоруської Селянсько-Робітничої Громади" Гарашкевича-Рак-Михайловського й Волошина, а 16. січня арештовано посла тієї ж білоруської партії Метлу і посла Незалежної Хлопської Партії Головача. Арештовано тих послів, бо вели вони широку організацію працюючих білоруських селянських і робітничих мас для боротьби за народній добробут, за соціяльне й національне визволення, бо польське обшарництво тих земель перелякалося зростаючої могутньої організованої сили трудових білоруських мас. За тим почалася шалена погоня й арештування діячів білоруського нац. відродження. Ці арешти глибоко потрясли все білоруське громадянство: як політичні, так і культурно-освітні білоруські організації виступили з рішучим протестом проти політики польського уряду, що терором старається придушити широкий народній рух соціяльного визволення трудових мас Білорусі, рух білоруського національного відродження.

Українська Парляментарна Репрезентація іменем народу українського висловлює братам білорусам глибоке співчуття. Влада вихопила з рядів білоруського народу найкращих борців, але за ними стануть нові й нові вожди і всякі спроби здавити й задушити народній рух не зломлять того руху, а тільки загартують і зміцнять його, ведучи до тим скоршого повного визволення.

Голова Української Парляментарної Репрезентації:

Посол до сойму **Сергій Козицький.**

Посол — провокатором?

„Глос Правди" з 28. ц. м. містить ревеляційну статтю про лідера НПХ., посла Воєвудзкого, з якої виходить, що цей посол ще від 1923 р. працював за гроші для польської дефензиви, подаючи їй інформації про білоруських політичних діячів. З тогож часу працював Воєвудзкий і для большовицької ГПУ. Цю справу порушив нині на засіданні сойму пос. Понятовський, домагаючися її вияснення. На це марш. Ратай відповів, що саме звернувся до нього в справі маршалковського суду сам пос. Воєвудзкий і він тою справою займеться. Серед загального заінтересування палати заявив віцепрем. Бартель, що ревеляції „Глосу Правди", як виходить досі із зібраних матеріялів, мають усі познаки правди. Весь матеріял у цій справі буде переданий до розпорядимости маршалка, який витягне з нього відповідні консеквенції.

Радянська Україна.

Всеукраїнський зїзд хірургів.

Рада Народних Комісарів України дала дозвіл на скликання Всеукраїнського зїзду хірургів у вересні 1927 р. Зїзд має відбутися в Києві. Підготування до нього в повному ході. Мають в ньому взяти участь також представники европейської науки і само зрозуміло представники РСФРР.

Бюджетова дебата.

Мін. Бартель боронить бюджету мін-ства закорд. справ. — Бюджет м-ства освіти. — Пос. Козицький про домагання українців у шкільній ділянці.

Варшава, 28. січня 1927.

На нинішнім засіданні сойму підчас дискусії над бюджетом міністерства закордонних справ говорив знову віцепремієр Бартель. Боронив бюджету, зазначуючи, що уряд визначив на закорд. уряд суму 22,160.152 зол., а сойм ухвалив суму нижчу на 830.000. Коли сойм вдержав би квоту, ухвалену бюджетовою комісією, то треба би або знизити платні закорд. урядовців, або зменшити їх скількість. Бесідник є думки, що годі зменшувати число консулятів, тому просить полишити суму, преліміновану урядом. Пос. Качинський (ХД) реферував бюджет мін-ства освіти, який в урядовім предложенні виносив 295 міл. Після підвишки платень учителів бюджет винесе 325 міл. Пос. Чапінський (ППС.) вважає теперішній стан шкільництва національних меншостей протиконституційним і шкідливим для держави. В імени Жид. Клюбу пос. Виґодзький звернув увагу на прикоровлювання numerus clausus у шкільній ділянці у відношенні до Жидів.

Іменем Українського Клюбу пос. Козицький ствердив, що коли йде про вищі школи для українців, то нема такого українського представника, який бажав би заключити з Поляками угоду. Нам належиться університет без ніякої угоди і ніякої умови. Всі польські спроби із Смальстоцьким і Бачинським не доведуть до нічого, бо суспільність нічого не признасть. Ми українці є тут у соймі на те, щоби з нами говорити. Ви призначили 90.000 зол. на Руський Інститут, дайте це Ґрабському в нагороду за те, що придумав таку дотепну назву: Руський Інститут.

Крім того пос. Козицький торкнувся трактування українських справ деякими міністрами, які відмовляють авдієнцій або дають себе заступати секретарями. Один із таких міністрів, був то п. Ґломбінський, чванився на одних зборах: „Приходить до мене голова Українського Клюбу, а я казав йому підіждати. Він жде годину, приходить знову, я подаю йому два пальці і питаю: Чого ви собі бажаєте, прийдіть завтра". Ось зразок, як нас трактують міністри.

Промовляли ще інші представники партій. Дальші наради завтра.

Мін. Добруцький і нац. меншости.

Підчас бюджетової дискусії в сенатській скарбово-бюджет. комісії мін. Добруцький у промові торкнувся справ шкільництва і віроісповідання нац. меншостей, обіцюючи цілу низку змін і реформ у користь нац. меншостей. Щодо українського університету — то це є punctum, тому уряд займе в тій справі становище у відповідній хвилі.

Склад Марксового кабінету.

Берлін, 28. січня 1927.

Нині вечером на засіданні коаліційної фракції усталено лісту нового кабінету. Склад її такий: канцлер і міністр окупованих земель д-р Маркс (центр), віцеканцлер і міністр внутр. справ д-р Герц (нім. нац.), закордонні справи д-р Штреземан (нім. людова партія), справедливість Греф (Турингія, нім. нац.), фінанси д-р Келлер (центр), господарка д-р Курціюс (нім. люд. партія), праця д-р Бравн (центр), почта Шецель (Мюнхен, баварська люд. партія), апровізація Шіле (нім. нац.), комунікація Кох (Дісельдорф, нім. нац.), райхсвера д-р Геслер (безпарт.).

Яку більшість матиме Маркс.

Берлін, 28. січня 1927.

Відношення голосів у райхстагу представляється так: урядова коаліція має 230 голосів, а саме нім. націоналістів, центру, нім. людової партії. Опозиція розпоряжає 208 гол.: соц. демократів, комуністів, демократів. Поморська людова партія прилучиться мабуть до коаліції. Можливе є теж приступлення до урядової більшости господарського союзу, що розпоряжає 21 гол. Гітлерівці (15 гол.) вестимуть політику вільної руки.

Криваві сутички в Берліні.

Берлін, 28. січня 1927.

В Берліні прийшло до бійок між гітлерівцями і комуністами. Було богато ранених. Арештовано 13 осіб.

Димісія уряду СХС.

Білгород, 28. січня 1927.

Підчас голосування в скупштині уряд найшовся в меншости. За урядом заявилося в другім голосуванні 68 послів, проти уряду 108. Премієр Узунович зголосив димісію уряду.

НОВИНКИ.

— **Конфіската.** „Діло" ч. 20 з 28. ц. м. сконфісковано за одно більше місце передової статті п. з. „Конаючий сойм". Це 7-а чергова конфіската нашого органу в цьому році.

— **Ревізії й арештування.** Пишуть нам з Долини: Перед кількома днями переведено двічи ревізії в домі п. Кароліни Лісевичевої, двічи (23/I. і 25/I. 1927 в домі п. Дмитра Грицея і дня 25/I. в домі п. Володимира Антоновича, всіх в Долині. За чим і кого шукали, невідомо. У всіх забрано приватну кореспонденцію, а п. Антоновича питали за його братом Юліяном. Ревізії переводили два цивільні агенти в асисті 3 поліцаїв державних і одного поліцая маґістрату. — Додатково повідомляють нас ще, що у Львові арештовано перед трьома днями студента Богдана Паньківського і досі не випущено його на волю.— „Вперід" приносить вістку про ревізію у п. О. Панаса, друкаря, б. голови У. С. Д. П., що відбулася 25. ц. м.

— **Цьогорічне свято Йордану** відбулося сливе у всіх наших містах з польськими ґарнізонами при участи парадно вистроєних військових відділів. Про це дістали ми короткі повідомлення з Дрогобича, Станиславова, Коломиї й ін. міст. Крім почесних військових компаній були ще на святі представники властей, а в Станиславові був присутній сам воєвода Корсак. Декуди брало участь у святі Йордану й латинське духовенство. Наскільки ми могли провірити, військові ґарнізони дістали приказ взяти участь у святі Йордану з команди корпусу у Львові, яка в свою чергу дістала мабуть відповідне припоручення в цій справі з Варшави. Отже війська до парад ніхто не просив. Варто би провірити, чи і хто просив до участи в нашому святі представників польської влади на нашій землі.

— **Українознавство в чеському університеті в Празі.** В біжучому академічному році чеський Карловий університет у Празі завів у себе виклади історії українського письменства з історії України. На перші виклади запрошено ректора українського університету в Празі, проф. О. Колессу, а на історію України — проф. Д. Дорошенка. Останній, вважаючи на піврічну відпустку, почне свої виклади з початком літнього семестру. Проф. О. Колесса почав історію українського письменства в XIX стол. 16. грудня 1926. р. п. з. „І. Франко, як письменник". У великій авдиторії славянського семинара, зібралося богато слухачів і гостей. Декан фільософічного факультету, відомий дослідувач стародавньої семітської культури, проф. Грозний представив присутнім проф. О. Колессу, ознайомив їх з його науковою та громадською діяльністю й пояснив мотиви заведення на Карловому університеті викладів історії українського письменства, між якими вказав на Підкарпатську Україну, населену українською людністю. Перед самим викладом проф. О. Колесса висловив подяку деканові Грозному, як представникові одного з найстарших університетів Европи, за введення викладів українознавства, що матиме велике значіння для народів чеського й українського. В самому викладі прелеґент підкреслив характерніші риси літературної діяльности Ів. Франка, зупинившися переважно на його перекладах чеських письменників. Свій виклад читав він по части мовою чеською, по части українською. Лекція викликала гучні оплески.

— **З українського життя на чужині.** Дня 1?. ц. м. виголосив у помешканні Українського Центрального Комітету у Варшаві проф. Ол. Лотоцький із Праги відчит про українську політичну еміґрацію. Прелеґент переводив тезу, що політичній еміґрації необхідно зберегти принціп леґальности державної влади і той леґальний титул, з яким еміґрація хоче повернути до рідного краю. Всяке ухилення від тих напрямних помагає деструкції. Соц. демократи в більшости тримаються осторонь, есери фактично втрачують засаду державности, особливо в останньому часі, коли завернули у бік російських елементів. Прелеґент полемізував теж з арґументами гетьманців табору Скоропадського і різко осудив авантуристів у роді Полтавця-Остряниці. Хоча весь відчит ішов по лінії тези У. Н. Р., прелеґент проминув усякі дразливі моменти і признав, що не політична еміґрація буде рішати про долю рідного краю, бо еміґранти, це лише листя розпорошене по світу. — В кілька днів пізніше, дня 19. ц. м. у тому самому помешканні оповідав свої враження з подорожі по Франції і Чехословаччині ґен. В. Сальський. Подавши низку інформацій про стан слідства у справі вбивства С. В. Петлюри (віра в те, що закиди погромництва будуть основно повалені), прелеґент змальовував захопленими красками бадьорість і громадську активність української еміґрації на французькій провінції; те саме відніс до військових українських організацій у ЧСР. Політичних момен із торкнувся лише поверховно. —Можемо зазначити при цій нагоді, що оба названі українські діячі табору У. Н. Р. у приватних розмовах висловлювали обурення з приводу брехливого тексту комунікату „Руспреса" про відчити ґен. Сальського на чужині, який дав притоку до статті у „Ділі", та запевнювали Вашого представника, що ці відчити були викликані виключно агресивністю шаповалівських кол еміґрації і що є таким робом виключно внутрішньо-еміґрантською історією, бе-

Жіночий кутик.

II.

Як треба прати РАДІОНОМ.

Продовження з ч. 20. з дня 28. січня ц. р.

До зимного розчину РАДІОНУ кладеться свобідно білля. Білля не повинно лежати в кітлі скручене ані стиснене, так, щоби розчин міг всюди добре проникнути. Розчину має бути так богато, щоби прикривав ціле білля.

Те, що в кітлі (із закритою накривкою) вариться на вільнім огні, а коли воно кипить, треба варити ще 15—30 хвилин, залежно від того, чи білля більше брудне, чи менше. Підчас варення треба мішати білля так часто, щоби розчин проник до всіх фалдів. На те, як довго вариться, треба звернути докладну увагу.

Виварене білля полишається якийсь час в розчині РАДІОНУ, щоби бруд міг зовсім розпуститись. Це торкається спеціяльно дуже забрудженого і заплямленого білля.

Коли білля вивариться, то воно вже докладно виправе і дальше не треба його вже терти або щіткувати.

Коли білля вложене до кітла надто тісно, то може трапитися, що у фалдах лишаться брудніші смуги. Тоді досить замочити кілька разів брудніші кусники в розчині РАДІОНУ і злегка в руках перетерти брудніші місця.

Просимо це вирізати і задержати, бо продовження буде.

яких-небудь ширших і дальших претензій. (*кн*).

— **Великий Львів**. Міська рада прийняла ще раз внесок, що пора здійснити старий передвоєнний плян „великого Львова" через прилучення до нього підміських громад. Одночасно, щоби місто було велике не тільки скількістю населення, але й іншими прикметами обіцюють нам цього року радієву надаючу стацію. Як то добре, що люди не встигли в нас ще звикнути до телефонів. Можна буде відразу перейти до радія.

— **Як на ліцитації.** В останніх часах перейшли нові польські промислові підприємства в чужі руки: американські фінансісти викупили „Банк гандльови" і викуповують „Тов-о кредиту земского", а мають уже гути цинку на Гор. Шлеську, керамічну фабрику Цмєлів і фабрику Мега в білостоцьким окрузі; америк.-шведський трест має сірниковий монополь; „франкопольський" промисл літаків і авт перейшов у руки чеської амуніційної фірми „Скода"; шведи раніше вже заопікувались телефонами. І цей ланцюг, так уже довгий, вічно видовжується. Бо в кишенях гуляє вітер, а апетит росте...

— **Пральня чести.** „Глос Правди" оповідає про історію процесу за образу чести, який ведеться у Перемишлі перед військовим судом; ґен. Сікорський обвинувачує бувшого підполковника Закшевського, тепер заступника директора Каси Хорих у Львові, хоча цей, кажуть, саме заслужив на признання, що у свій час як інтендант не хотів приймати доставу поганого товару.

— **Долярова жінка і чоколядовий муж.** З тисячних способів, як держатись на бурхливих хвилях нинішнього дорогого життя, є все ще один старий: подружжа з грішми. Цього способу спробував панич Леон Беер з нашого Яворова вженившись з панною Кляйн, якої прізвище звеніло йому схованими долярами. Хоча майбутня молода довідалась перед шлюбом від нескромних людей, що Беер має вже одну жінку та двоє дітей у Берліні, її потішало те, що він розвівся і що зовсім не розводиться у любовних розмовах на тему її віна. Але після шлюбу Беер потрібував „на ґвалт" 200 долярів, а потім ще 400 на один золотий інтерес, який мав осолодити його жінці медові місяці: на фабрику чоколяди. При останніх 100 дол. ще потрібних для заокруглення суми вийшла авантура і Беер, щоби оминути дальших неприємних розмов з жінкою, кудись утік, захопивши у свого приятеля, який його висватав, ще пару тисяч золотих.

— **Світова вічнина**. У Парижі помер в 78 р. хемік Турпен, винахідник вибухового матеріялу „мелініту". Мав він трагічну долю. Коли його винахід призначено в французькій армії, виявилось, що один французький офіцир Трипоне продав тайну Анґлії. У зраді підозрівали Турпена, який просидів у вязниці два роки і щойно згодом був помилуваний. Після довгих літ страшної праці зробив він новий винахід, але з його овочів не міг користати. Його смерть була безпосереднім наслідком його праці. — У західній частині Шотляндії запримітили легкий землетрус. — Анґлійський хемік Келлей винайшов нову сполуку рижних металів „селіюм", яка має силу непропускати вогкости. — Американське посольство відмовило візи Гарібальдієму, не хотячи мати клопотів з фаховим конспіратором. — Люксусовий

НАДІСЛАНЕ.

За надіслане Редакція не відповідає.

ЛІКАР

Д-р Родіон Сліпий

ординує **в Струсові.**

Загальне Акційне **Т-во Обезпечень „КОТВИЦЯ"** (Anker) **у Відні Ґенеральне Представництво на Галичину і Шлеськ у Львові, вулиця Сикстуська 8, тел. 3726.** — звідомляє своїх ВП. Обезпечених, що Тов. „Анкер" признає при заключуванню нових обезпечень в заміну за старі поліси дуже корисні боніфікації. Заінтересовані будуть ласкаві зголоситися під „Котвиця", Львів, Сикстуська 8, І. п. Заразом пошукує Т-во дільних і солідних заступників і аґентів на дуже корисних услівях.
1420 1—1

Цепелін приготовляють німці цього року; матиме він 21 вигідних кабін на дві особи і їдальню на 40 осіб. — Німецький летун Міттельгольцер, що вибрався через Африку, відіхавши 2 тижні тому з Інія (Центр. Африка) досі не дав знаку життя. — Відень має стільки щурів, що маґістрат почав масову систематичну боротьбу з ними при помочі трійла.

— **Аматорам маскарад.** „Тво письменників і журналістів" і Кооператива Український Театр", повідомляють, що на організовану ними маскараду 12-го лютого треба мати особисті запрошення, які видає „Кооператива У. Т." Руська 18 І. п. Тільки члени „Т-ва письм. і журналістів" і дуже обмежене число студентів одержуть знижку.

— **Найчастіша ґазета.** На маскараді 12. лютого наші журналісти введуть новість, яка буде свого рода рекордом у царині нашої преси: щодві години виходитиме на балю правдива друкована ґазета, яка повідомлятиме про найважніші події на салі і в сумежних апартаментах до буфету включно. У ній ріжні партії зможуть розвести агітацію за своїми кандидатками на нагороду. Зваживши, що на такім балю є звиж 500 осіб, ґазета напевне буде мати більше співробітників і читачів, як деякі наші великі часописи. Коли обєднані представники кількох наших органів будуть у силі видавати один орган що дві години, то при повній консолідації нашої преси ми можемо ще колись діждатись чуда техніки та політики: не тільки балеві гості, але вся суспільність могла би мати що дві години нову ґазету!

— **З кіна.** У кіні „Палас" починається нова фільма Фанамету „Кадет маринарки" з Рамоном Новарро, головним актором фільми „Бен Гур".

— **Концерти Любки Колесси** відбудуться вівторок 8-го і четвер 10. лютого ц. р. Білети продає від понеділка 31. січня Книгарня Наук. Т-ва ім. Шевченка, Ринок ч. 10. Подробиці в афішах. 1418

Вписуйтеся до **ВИПОЗИЧАЛЬНІ КНИЖОК** Української Книгарні й Антикварні **у Львові, вул. Рутовського ч. 22.** Услівя догідні. — Отворена від 9. години
1412 рано до 7. вечером. 1—3

В добру дорогу!

З нагоди виїзду за кордон Українського Наддніпрянського Хору.

Від часу появи на нашім музикальнім обрію Українського Наддніпрянського Хору він ані на хвилину не виходив із сфери дуже уважливого відношення до нього широких українських галицьких кол, яким приносить то хвилини високого естетичного задоволення, то цілі місяці тривожливого чекання на кінець тої внутрішньої ферментації, що повстала в ньому як наслідок несовісного намагання деяких незокликаних чинників розвалити з таким запалом створену організацію. Два роки кипучої творчої роботи і розпучливого борикання на розгойданих филях межи Сциллею й Харибдою — і ми бачимо хор у спокійному прямуванні до завітної, давно вимріяної мети: до виходу на широку арену музикального Заходу. Кількома прощальними концертами по дорозі до Німеччини хор кінчає своє концертування на терені Галичини й Польщі і з початком лютого переноситься в Европу.

Виходячи із сфери безпосередніх наших спостережень, Український Наддніпрянський Хор дає нам міцну надію, що перебування його за кордоном тільки змі́цнить там з легкої руки Ол. Кошиця рознесену по світі нашу музикальну славу і послужить ще одним доказом нашої високої співацької культури і натхненої творчости українського народнього ґенія.

Не маємо найменшого сумніву, що Хор під артистичним проводом такого досвідченого й рутинованого диригента, як П. Евсевський, не зійде зі шляху, яким ішов до цього часу. Одначе на основі двохрічної знайомости нашої з музикальною натурою хору, вважаємо потрібним зробити деякі загальні уваги, подиктовані бажанням якнайбільшого успіху нашого хору і нашої пісні на чужині.

В інтересах більшої потенції хору ми піддалиб йому думку зробити нову. Нечувану можливо на Заході, але таку природну для нашого співу і нашої музикальної вдачі (тим більше для такого вишколеного хору, як Український Надди. Хор) спробу, як виступить перед публикою — принаймні в деяких партіях концерту — без технічного диригентського керування. Диригент залишається в складі хору і присутність його лише духово відчуває хор. По даному знаку хор **сам** починає виконання і провадить його самотужки. Це не повинно внести неладу в спів, а навіть навпаки. Обовязок прислухування голосу до голосу, партії до партії, обовязок зосередження уваги окремого співака на виконання **цілого** хору — дасть лише гнучкість і пластику хоровому співу, як звуку одухотвореного творчого організму. Аморфний конґльомерат голосів виллється тоді в кристалічну чистість тонів. Технічний виконавець музикальної групи перетвориться в живий орган одного укладу. Це не новаторство. Це не експеримент. Це чисто народня наша вдача співати гуртом без технічного провідника. Пригадаймо наші народні хори на Великій Україні. Хіба там фіґурує коли диригент як керовник виконання пісні? Останнього заміняє колективна творчість виконавців і успіх виконання залежить лише від тонкости музикального відчування окремих виконавців і культури їхніх голосів. На принципі виконання наших народніх хорів зорганізована нещодавно в Москві велика симфонічна оркестра, в склад якої запрошено найвидатніших музиків Радянського Союзу. Орхестра ця концертує без диригента з величезним успіхом, викликуючи ентузіязм у публики. А пригадаймо собі славетну хорову капелю Славянського, яка протягом 50 літ чарувала з незмінним успіхом музикальну Росію. Диригент цієї капелі завжди стояв у хорі з обернений до публики лицем яко центральна постать хору, і хоча, правда, керував хором, але це керування було в дійсности лише простою формальністю. Це ані трохи не обезличувало особи диригента, навпаки — свідчило лише про високий його музикальний хист. З другого боку таке виконання підносило в очах публики високу музикальність хористів, що для Українського Придн. Хору, як хору **національного**, малоб особливе значіння.

Другим нашим побажанням Хорові булоб побажання включати в свій репертуар за кордоном **лише** українські народні пісні в укладі наших кращих композиторів, уникаючи „залихватщини" дешевого, сумнівної якости т. зв. „українського" репертуару, який може задовольняти лише маловибагливу „гальорку", і репертуару хоч і серіозної, але не відчуваної нами як слід музики европейських композицій.

А останнім — буде наше побажання за всяку ціну зберегти організацію славного Хору, здушуючи чи в середині його чи зовні всякі евент. руїнницькі спроби. Само іствування хору як організації, окрім музикальних завдань, буде свідчити, що у нас живуть ще творчі сили, яких нам так бракує. Адміністратор хору (А. Давиденко), якому довелося пережити стільки бур, мусить про це завжди памятати.

В добру дорогу, земляки! **Одуд.**

Лист до Редакції.

Від Вп. Ректора Української Господарської Академії в Подєбрадах дістаємо такого листа:

Подєбради, 21. І. 1927.

Високоважаний Пане Редакторе!

На сторінках „Діла", а також деяких інших часописів появилися за останні дні замітки, в яких відмічався приїзд п. Голувка до Подєбрад і наводилося, що в звязку з тим приїздом стало ніби то актуальним питання переїзду Української Господарської Академії в Подєбрадах з Чехії до Польщі.

Дозвольте мені з приводу цього подати такі інформації: В минулому 1926 році Академію відвідало богато ріжних організацій, а також поодиноких осіб з метою ознайомитися з тією працею, яку ця Українська Висока Школа провадить на еміґрації. В числі таких гостей був і редактор газети „Роботнік" п. Голувко, що приїздив до Подєбрад як приватна особа з метою інформаційною. Інформації про Академію були дані п. Голувко таксамо, як давалися й даються кожному, хто бажає ознайомитися з нашою школою.

Ознайомившись з організацією та працею Академії, п. Голувко висловив думку, що школа такого типу моглаб бути корисна для українського населення Волині і зацікавився питанням, чи можна булоб технічно перенести Академію на Волинь.

Відповідаючи на це, я міг тільки вказати, що взагал питання про перенесення Академії перед нами не повставало, бо вона, користуючись гостинністю Републики Чеськословацької, мала змогу весь час вільно провадити свою культурну національну працю, і що таке питання моглоб реально повстати перед Академією тільки тоді, колиб українське населення Волині чи Галичини висловило подібне побажання через своїх представників.

На цім згадане питання й закінчилось і ніякої актуальности для Академії воно не набирало.

Прошу приняти запевнення в моїй правдивій до Вас пошані

Ректор Академії
проф. І. Шовгенів.

ОПОВІСТКИ.

Незалежний Людовий Театр (вул. Шашкевича 5.).

Неділя, дня 30. січня о 3-ій попол. по знижених цінах (для молоді сидячі місця по 70 сот.) „НЕВОЛЬНИК", драм. картини на 5 дій М. Л. Кропивницького.

Неділя, дня 30. січня о 7-ій вечером „ОЙ НЕ ХОДИ ГРИЦЮ..", народня драма на 5 дій М. Старицького.

Середа, дня 2. лютого о 7.30 вечером „ТРІЮМФ МЕДИЦИНИ", знаменита фарса на 3 дії Лисенко-Конич.

Концерти Українського Національного Хору Д. Котка:
Субота 29. І. — Грималів.
Неділя 30. І. — Грималів.
Понеділок 31. І. Бірки великі. 328 4-?

5. лютого Баль Медиків

в салях **„Народнього Дому"**

Сальонова музика — Jazz-Band. Вступ виключно за поіменними запрошеннями, які можна набути в днях 2., 3., 4., 5. лютого на „Бесіді" вул. Рутовського 22/І. від год. 12—14. Добрий буфет в заряді пань. Чистий дохід призначений на бібліотеку Т-ва „Медична Громада". 1409 1—1

Позір Ходорівщина і Бобреччина! В середу 2/ІІ. 1927 в Ходорові, а в четвер 3 ІІ. 1927 в Бібрці все о 12 год. дня відбудуться „Жіночі анкети" — на яких реферуватиме редакт. „Жіночої Долі" Вп. Олена Кисілевська з Коломиї. Проситься о громадну участь. 1—1

З нагоди Загальних Зборів львівської Адвокатської Палати (5. ІІ.) і Союза Українських Адвокатів (6. ІІ.) та сполученого з ними зїзду українських адвокатів з цілого краю, уладжує Союз Українських Адвокатів разом з Українським Правничим Товариством в суботу, дня 5. лютого 1927 р. в салях „Бесіди" вул. Рутовського ч. 22 (нова домівка через ганок на право) **товариські сходини** українських правників **з танцями**, з яких увесь дохід призначений на утворення надзвичайного допомогового фонду для вдів і сиріт по українських адвокатах і кандидатах адвокатури. Звичайний стрій, мінімальні вступи, таний а добірний буфет у власному заряді, який ласкаво обняли Вп. Меценасові, знаменита сальонова орхестра. Хто би через недогляд не дістав запрошення, зволить зголоситися до Вп. д-ра Лициняка, який урядуватиме на „Бесіді" почавши від 2. лютого між год. 6. а 7. вечером. 1389 2—3

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ.

ІДЕАЛЬНА ПАСТА до зубів **КРЕМ ПЕРЛОВИЙ** Ігнатович Львів. 956 53-?

ФОРТЕПЯНИ — ПЯНІНА уживані купує за готівку „Монюшко", вул. Зіморовича 10. 1321 6—6

ПАРОХІЯ підгірська положена в лісній околиці в сусідстві кліматичної стації, біля гостинця, 7. кл. залізнича стація, добрі будинки, 58 га доброго поля до заміни за відповідну парохію на долах. — Зголошення в редакції під „Заміна".
1371 3—3

ПОЗІР! 7. лютого ц. р. розпочинаю вечірний курс крою і шиття на догідних услівях. „Иолянда", Сташіца 8. ІІ. п. бічна Хорущини. 1407 2—3

ВПРАВНУ ПИСАРКУ на машинах українській і польській, володіючу перфектно українською, польською і німецькою мовою, знаючу добре стенографію пошукує Кр. Молочарський Союз в Стрию. Зголошуватись тільки першорядні сили. 1391 3—6

АМЕРИКАНЕЦЬ літ 29, на державнім американськім становищі, одружиться з інтеліґентною панною до 25 літ. Вимагане знання кравецтва. Зголошення з фотографією до Адміністрації під В. Г. 121. 1414 1—2

МІД, правдивий, чистий патока в 5 кг. бляшанках 14 зол. 50 сот., 10 кг. — 29 зол. за посліплатою. В бочках дешевше, після умови, висилає Евстахій Юзичинський, Бережани. 1411 1—2

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Д-р Фелікс Ган Специяліст недуг легінів, серця і жолудка **Львів, Городецька 46.** Телеф. 534
Пересвітлення Рентґеном. 1170 30-35

Найуспішнійшим средством усмиряючим **РЕВМАТИЗМ** ЛОМАННЯ, БІЛЬ ГОЛОВИ І ЗУБІВ є випробований від 50 літ і нагороджений медалями **НЕРВОЛЬ Д-РА ФРАНЦОЗА**
Хеміка і аптикаря в Тернополі
До набуття всюди
Виріб і головний склад висилковий
АПТИКА МІКОЛЯША
Львів.

ПАМЯТАЙТЕ, щоби закупити **Перльмуттера** фарбку до біля в порошку, бо є о 100% дешевшою і ліпшою від всіх пуделкових паст і порошків. 92 24-46

Х. ПЕРЛЬМУТТЕР

Бюро фабрики: Львів, Слонечна 26.

Курс крою

і моделювання суконь і біля (3 місячн.) в пополудневих годинах розпочинається 1-го лютого 1927. По курсі іспит і роздача свідоцтв. Близші пояснення устно або письм. від 8—1 і 3—6 год. поп. в канцелярії Жіночої спілки пром. „ТРУД", Львів, Ринок
1395 ч. 39. (вл. дім). 2—3

В РОЦІ 1837. ОСНОВАНА ФІРМА

І. ДРЕКСЛЕР і СИН

(власник фірми: Казимир Дрекслер)

Львів, площа Капітульна 2.
Тел. ч. 13—17.

РОБІТНЯ І МАГАЗИН ПОСТЕЛІ
Ковдер, Матераців, Подушок
БІЛЛЯ ЖІНОЧОГО, МУЖЕСЬКОГО І ПОСТЕЛЕВОГО.

З приводу 90-літ. істнування фірми уряджує

Ювілейну продаж з 15 проц. опустом

1413 поручаючи 1—5

Полотно, Шифони, Обруси, Ручники, Хустинки, Зефіри, Полотенка, Бархани, Воалі, Коци, Дивани, Хідники, Фіранки, Капи, Дреліхи, Пледи, Сінники, Піря, Волосіння

Комплетні жіночі виправи

„ДІМ ГАЛИЦЬКИХ КИЛИМІВ"
Головн. Склад і Детайлічна Продаж
А. ТІР, площа св. Духа
біля костела оо. Єзуїтів
поручає у великім виборі
Килими на підлоги, стіни, накидки на отомани, портієри, „патаравки", також подорожні пледи, коалри, капи на ліжка, фіранки, килимові, ютові і кокосові хідники, витирачки і смирнійську вовну в різних кольорах.
1419
При замовленнях довільний зразок і мірка.
Догідні услівя сплати.

Ширіть наш часопис!